

TARINOITA VIKSISSOJEN SATUMAASTA, OSA 3

KULJINKANTA LAAJENEE ACADIANEEN

Hippulan keväthuumaus

Hippula oli kylläinen. Se oli juuri saanut tankkinsa täyteen hyvälaatuista korkeaoaktaanista bensaa kaikilla tarvittavilla lisäaineilla. Sitä paitsi se oli muutenkin iloinen. Kevään ensimmäinen lämmin päivä oli koittanut, ja Hippula oli päässyt ajelulle. Pitkän kotosalla vietetyn talven jälkeen juuri hänet oli vihdoinkin valikoitu matkaseuraksi, jopa ilman velvoitteita kuljettaa palvelijaa minnekään erityisesti. Ihan vain ajelulle, jäseniä verryttelemään. Ja vielä ravintolan kautta, voi jee. Kyllä kelpasi!

Talven jäljiltä asfaltti oli jo kuivunut, mutta se nostatti hienoa pölyä tavalla, josta Hippula ei pitänyt. Se ei oikein uskaltanut ruveta yskähtelemään, koska hän pelkäsi, ettei häntä seuraavalla kerralla huolitlaisi mukaan, jos hän nyt heti oikuttelisi. Hippula halusi palvella omistajaansa kelpo hyötykulkimen lailla.

Hippula päätti yrittää välttää yskänpuuskan etsimällä jostakin pölyämättömän tien, ja nopeasti sittenkin. Tuossa näkyikin juuri sopiva tienhaara. Routakostea soratietä metsän katveessa, se sopisi erittäin hyvin. Välittämättä kyydittävän toiveista Hippula tempaisi täydet oikealle ja niin oltiinkin jo loikattu sivuun pölyväältä asfaltilta. Sora ropisi pohjapelleissä kun Hippula henkäisi raikkaan kostea kevätilmaa ja antoi mennä sen minkä kuusisataakuutioisesta koneesta lähti. Tie laskeutui vanhan sorakuopan reunamille. Kyseessä oli väliaikainen työmaatie, jota pitkin olivat isommat hyötykulkimet joskus vuosia sitten kuljettaneet soraa läheisen taajaman tarpeisiin. Nyt sorakuoppa oli jätetty rauhaan, ja se oli osittain täyttynyt pohjavedestä. Vesirajan lähellä kasvoi jo pajukkoakin.

Lumi oli juuri sulanut ja sulamisvedet olivat virranneet sorakuoppaan ja nostaneet veden pintaa jokakeväiseen tapaansa. Tie laskeutui aivan vesirajan tasalle, jopa vähän sen allekin, ja äkkiä avautui mutkan takaa eteen tavallista suurempi lätäkkö. Hippula päätti edetä täysillä päin kuin yllytyshullu ikään ja näyttää, ettei häntä pienet eikä vähän isommatkaan lätäköt pelota, suunnisti suoraan lätäkköä kohti, ja sukelsi siihen koko tarmollaan. Vesi roiskui ja pärskyi ja yhtäkkiä sitä velloi joka puolella. Lätäkkö olikin paljon syvempi kuin Hippula oli luullutkaan.

Hippula sai vettä myös maantiepölyä kavahtaneeseen nenäänsä, eikä se tietenkään voinut pidättää hengitystään, joten vettä joutui Hippulan henkeen aiheuttaen köhimispuuskan, minkä seurauksena moottori tietenkin sammui ja Hippula jäi kököttämään keskelle vesilätäkköä. Pärskeiden tyynnyttyä Hippula huomasi onnekseen, että vesi ulottui vain juuri ja juuri pohjalevyn korkeudelle siten, ettei se aivan yltänyt

vuotamaan ovista sisään. Mutta polkimien ja rattiputken läpivienneistä ehti vettä ruikata kohtuullisessa määrin suoraan kuljettaja/palvelijan housuille ja syliin. Siitä se varmaan suuttui.

Vähitellen Hippula rauhoittui ja alkoi miettiä mihin ryhtyisi seuraavaksi. Käsikisikö palvelijan ulos kastelemaan kenkensä ja työntämään hänet ylös lätäköstä? Odottaisiko että joku muu tulisi apuun? Olisiko tässä vaan kunnes palvelija ryhtyy johonkin? Vai yrittäisikö sittenkin omin avuin kuiville? Pelastaakseen mitä pelastettavissa on, eli lähinnä itsensä, Hippula päätti yrittää tulvan keskeltä ylös omin avuin. Se keskittyi hetken ja antoi sitten parhaan mahdollisen tujauksen akkusähköä starttimoottorilleen. Starttiyritys vaikutti lupaavalta. Starttimoottori pyöritti, ja moottori yskähteli. Uusi keskittyminen ja uusi yritys. Toisella yrityksellä moottori köhähti jo käyntiin, kävi muutaman kierroksen, mutta sammui uudelleen. Taas muutaman sekunnin odotus ja kolmas yritys. Jälleen käynnistyi, ja nyt myös pysyi käynnissä. Reilusti kierroksia ja varovasti liikkeelle. Ja hitaasti pikkuinen hyötykuljin kiipesi ylös kuralätäköstä.

Hippulan mahanalus ja konehuone olivat kastuneet läpikotaisin, ja sisälläkin oli pari litraa vettä. Sitä vilutti ja nolotti. Nyt pitäisi päästä äkkiä kotiin ja lämpimään. Ei muuta kuin reippaasti pölinää pönttöön ja takaisin pölyävälle asfaltille. Matkaa kotiin oli parikymmentä kilometriä.

Kotona Hippula yritti ensin olla kuin mitään ei olisi tapahtunut, mutta sieltä täältä valuva vesi kiinnitti väkisinkin muiden viiksikissojen huomion. Paitsi isä-Caminan ja Iidu-muorin, jotka eivät vaivautuneet sen vertaa liikkumaan, että olisivat nähneet Hippula-poloisen vuodon.

”Mikä sinua nyt vaivaa?” ihmetteli Iidu-muori, kun Hippula vaisusti vetäytyi omaan nurkkaansa ja yritti olla mahdollisimman hiljaa. ”Et sinä kuules pääse uudestaan ajelulle, jos sinä heti ensimmäisen kerran jälkeen käyttäydyt tuolla lailla. Ei pikku pakun kuulu tuolla tavalla omassa nurkassaan olla möllöttää.”

”Minä tiedän mikä sitä vaivaa”, tiedotti suureen ääneen Kotte K, vahingoniloisena siitä että sai ilmiantaa Hippulan. ”Se sai itsensä vilustutettua ajoretkellään. Leikki vesilammikoissa ja kasteli mahanalusensa. Innostui liikaa kun pääsi talven jälkeen tielle.” ”Voi, ookkonää kippiä?” Iidu huolestui. ”No ainakin sinulla on kunnan nuha, kun nokka vuotaa vettä ihan solkenaan.” Iidu koitti Hippulan konepeltiä. ”Oijoi, ei tämä normaalilta tunnu. Sinulla on kuules oikea autokuume.”

Sitten iskee pakukuume

No niin, edellinen tarina on tosi sitä pientä vivahde-eroa lukuunottamatta, että pakukuume nousi itse asiassa palvelijalle, ja Hippulan liittyminen viiksikissaperheeseen ei ollut pakukuumeen syy vaan seuraus.

Ihminen, toisin kuin Citroën, on siitä kummallinen, että se aina haluaa sitä mitä sillä ei ole. Minulla oli hallussani perusnelkku, Kotte K, ja olin siihen periaatteessa tyytyväinen. Päähäni iskostui kuitenkin mielikuva, että paku on 2CV-harrastuksen huipentuma. Niinpä sellaista alkoi mieli halajata. Joko 2CV-paku tai Acadiane. Molemmat tiesin melko harvinaisiksi ja tiesin että niitä on harvoin hyväkuntoisena myynnissä. Ja itselläni ei ole kovin kaksisia tiloja kovin laajamittaisen projektin läpiviemiseen. Eikä taitoakaan. Haaveet pakusta tuntuivat etäisiltä.

Acadiane ilmaantuu näköpiiriin

Mutta miten sattuikaan, heti seuraavassa Nyytisessä oli yhtäkkiä lupaava myynti-ilmoitus. Oli myynnissä lähes valmis projekti-Acadiane vuosimallia -82 ja tavallinen Dyane. Pienen empimisen jälkeen soitin ilmoitukseen, ja minulle kerrottiin, että molemmat ovat kaupan, mutta vain yhdessä, ei erikseen. En kuitenkaan halunnut molempia, ja vielä vähemmän mitään varaosaraatoja pihallemme, ja asia hautautui hetkeksi.

Tuli kesä, tuli kesäloma. Acadiane ei mielestäni unohtunut, ja soitin loman loppuksi ilmoitukseen uudestaan. Riemastukseni oli suunnaton, kun kuulin, että joku oli ostanut Dyanen pois ja vain Acadiane oli enää jäljellä. Mutta myyjä aikoi saattaa projektin niin pitkälle, että saisi Acadianen rekisteriin ja hän halusi itse ajella sillä vielä syksyllä, ennen kuin luopuisi siitä. Tiedustelin arasti hintaa tämän jatkojalostuksen jälkeen, mutta kun sekään ei noussut pilviin asti, päätin suhtautua asiaan vakavasti eikä enää pelkästään haaveillen. Ja eihän minulla oikeastaan mitään kiirettä ollut. Minä ajelen omalla Kotte K:llani, kunnes Acadiane kypsyisi myyntiasteelle.

Ensitutustuminen Acadianeen

Eräänä syyskuisena viikonloppuna tein viikonloppuretken Tampereelle, ja kävin ensi kerran tervehtimässä Acadianea, joka oli jo silloin saanut kilvet ja oli terhakkaana valmiina tielle autojen joukkoon. Kunto oli muuten lähes täydellinen, mutta maalauksessa oli projektin loppuvaiheessa oikaistu. Joitakin osia oli maalattu pensselillä, ja jotkut uusitut osat olivat kokonaan maalaamatta. Eipä tuo haitanne, arvelin. Se on vain kosmetiikkaa. Kaiken kaikkiaan olin tyytyväinen näkemääni.

“Hippula” tulee taloon

Sovimme asian myyjän kanssa ja eräänä lokakuisena perjantaina, kun hän oli ehtinyt ajella Acadianellaan kyllikseen, teimme lopulta myös kaupan. Myyjä ajoi Acadianen meille kotiin saakka, koska hän oikeista asioista pitävänä miehenä halusi ajaa sillä niin pitkään kuin mahdollista, sekä siksi että hänen selityksensä mukaan toimitusmatka viikikissojen pihamaalle sattui sopivasti hänen kesämökkimatkinsa varrelle, mitä kylläkin paikkakunnat tietäen kartoista tutkiskellen oli vaikea uskoa.

Kuten olette jo tulleet huomaamaan, Acadianelle annettiin nimeksi "Hippula". Nimen ideoimiseen oli ollut enemmän aikaa kuin Kotte K:n tapauksessa, ja se juontuu paitsi sanonnasta "hippulat vinkuu", myös taloudessamme lemmikkinä asustaneesta marsusta, jonka yksi kutsumanimi oli Hippula, johtuen siitä että marsu äänтелеe vinkumalla. Tosin Acadiane ei vinkunut, sätkätti vain aivan kuin kunnan kulkimen kuuluukin. Toivotimme sen tervetulleeksi joukkoomme. Tunsin siirtyneeni harrastuksessa eliittiluokkaan, vaikkakin mielestäni ansiotta. Minusta tuntui siltä, että todellinen harrastaja on vasta se, joka on vähintään kerran purkanut kulkimensa atomeiksi ja onnistuneesti koonnut sen jälleen. Ehkä hätätilassa pelkkä kulkimen kokoaminen ympäri maailmaa haalituista atomeistakin riittäisi. Mutta minä en ollut tehnyt kumpaakaan. Luontainen laiskuus aiheutti sen ettei ehjää kuljinta viitsinyt ruveta purkamaan. Mutta olo oli silti Acadianen hankinnan jälkeen melkoisen pollea, olihan hallussani nyt kunnan paku. Ja pakukuume oli tiessään.

Minun ei tarvinnut tehdä sille muuta kuin maalata se kaikilta osiltaan valkoiseksi, eli etuovet ja takakopan alaosien sivupellit, mihin tarkoitukseen riitti purkillinen oikean väristä spraymaalaa. Sitten sisustin tavaratilan hankkimalla sinne muovimaton lattialle ja verhot ikkunoihin, ja hyvä tuli. Näiden vähäisten toimenpiteiden jälkeen monet kanssaihmiset ihastelivat sievää pikku pakua.

Hiekkatapaus

Tähän väliin lienee sopivaa kertoa tapaus ajalta, jolloin talonrakennusprojektimme oli lopuillaan. Tapauksessa Hippula osoitti oivallisesti sinnikkään pikku hyötykulkimen ominaisuutensa.

Rakensimme lisähuoneita talomme yläkertaan. Sähkömiehen asennettua lattialämmityskaapelit yläkerran vessan lattiaan, piti siihen nyt valaa 5 cm betonikakku päälle, eli noin 200 litraa kuraa. Ja melko pian. Ongelmana oli, miten sen tekisi tehokkaimmin ja halvimmmin. Useista vaihtoehdoista päädyin ostamaan säkkitavarana valmisbetonia rautakaupasta.

Kävin sitten eräänä päivänä ruokatunnilla tutussa lähirautakaupassa kysymässä tämän vaihtoehdon hintaa. Toisena vaihtoehtona häilyi mielessä ostaa pelkkä sementti ja sekoittaa se itse hiekan kanssa. Mutta rautakaupan myyjä sai minut ylipuhuttua ja myi saman tien 17 kpl 25 kg säkillistä valmisbetonia, yhteensä siis 425 kg. Hän perusteli asiaa soran itse hankkimisen hankaluudella ja vaarana olevalla liian suurella humuspitoisuudella. Sellainen hiekkakasa pihallahan voisi vaikka jäätyä. Ihan tosi, enpä tullut ajatelleeksikaan. Lisäksi hän antoi 15 % käteisalennuksen valmisbetonista, joten asia oli sillä selvä. Pelkkä sementti ei olisi tullut paljoakaan halvemmaksi. Eikä tarvitse ruinata naapurin peräkärriä lainaksi. Tunsin, että minut oli helppo ylipuhua.

Olin siis liikkeellä Hippulan kanssa, jonka tavaratilaan avulias varastomies kaikki 17 valmisbetonisäkkiä heitti. Juuri ja juuri takaovien sisäpuolelle. Tuli hyvin peräpainoinen

kuorma, ja joka säkillisen jälkeen perä painui yhä alemmas ja alemmas. Kuormauksen päätyttyä perä oli niin alhaalla, että näky oli luonnoton. Ei tuollaisella voi ajaa. Katsoin rekisteriotetta, jossa mainittiin kokonaispainoksi 1150 kg ja omapainoksi 700 kg, lastia saa siis olla peräti 450 kg. Onneksi bensatankki ei ollut täynnä, mutta totesin itseni kohdistuvan äkillisen noin 60 kg:n laihdutustarpeen.

En kestänyt ajatusta, että koko kuorma olisi taka-akselin päällä, takarenkaatkin olivat jo ihan lytyssä, ei tuollaiset fillarinkumit millään jaksaa kantaa tuollaista painoa. Siirtelin säkkejä itse edemmäs paremman painojakauman saavuttamiseksi, ja otin pari säkkiä viereeni etupenkille. Kurkistin konehuoneeseen, mutta jätin sentään vararenkaan paikan tyhjäksi.

No ei siinä mitään. Varasto oli pienessä rinteessä ja lähtö tapahtui alamäkeen. Gravitaatio hoiti asian siten että pääsin hyvinkin liikkeelle varastomiehen jäädessä katselemaan näkyä pää kallellaan. Vauhti kiihtyi itsestään, mutta ensimmäisen rakennuksen väistäminen aikaansaikin jo melkoisen vaappumisen, mutta törmäykseltä vältyttiin. Hippula puksutti ja keinahteli puolelta toiselle. Urhoollisesti se taittoi muun liikenteen joukossa taivaltaan, tuntien varmasti itsensä hyvin tarpeelliseksi. Kumma kyllä, minkäänlaisia kommelluksia ei matkanteossa sattunut.

Valmisbetonin hankintainspiraatio oli siis iskenyt minuun ruokatunnilla. Ja ruokatunnilla on työnantajan toimesta säädetty pituutensa, joka on valmisbetonin hakureissuja silmällä pitäen valitettavan lyhyt. Aikaa ei jäänyt kuorman kotiin viemiseen, joten vein sen töihin. Saapuessani työpaikan parkkipaikalle totesin, että se mikä harmillisen usein tapahtuu, oli tapahtunut jälleen. Nimikyltilläni varustettu parkkiruutuuni oli ryöväyty. Tällä kertaa siinä ei kuitenkaan ollut mikään satunnaisen parkkipaikkaterroristin tai muun lukutaidottoman henkilön auto, ei. Parkkiruutuuni oli poissa ollessani kipattu kuormallinen hiekkaa.

“Hippulaa ei myydä”

Nousipa kevään tullessa myös kerran “Traction Avant” -innostus, johon en tässä puutu sen kummemmin, etenkään kun hanke ei realisoitunut (ehkä se vielä joskus realisoituu). Koska kaikkea ei voi saada, pohdiskelin, mitä sen tieltä voisi myydä. Johtopäätös oli, että yksi 2CV-pohjainen kuljin talossa riittää, mieluummin rätti- kuin kovakattoinen. Katse siis kääntyi Hippulaan, vaikkakin se on ehjä ja kiva ja söötti ja vähän harvinainenkin.

Ennen päätösten syntymistä esitti kohtalo kuitenkin omat vuorosanansa.

Seuraavassa silloinen raporttini tilanteesta Juniorille:

Hippula ei selvästikään halua tulla myydyksi. Hän kieltäytyi eilen poistumasta kotoa. Otin aamulla hänet mukaan töihin, ja työparkkipaikalla hän ilmeisestikin viihtyy, kun

siinä on kavereita ympärillä. Tavallisia autojahan ne vain ovat, mutta harvoin seuransa voi valita.

Eilen hän kyllä oli jo töistä lähdettäessä hieman vastahakoinen, käynnistyi vaikeasti, mutta suostui lähtemään kuitenkin. Kotimatka meni hyväntuulisesti, mutta perillä kun sammutin pääkoneen, niin enää ei uudelleen käynnistynyt. "Tänne jään", hän ajatteli.

"Akku loppu", minä ajattelin, ja päätin vaihtaa paikalleen uutta elämäniloa sykkivän voimanpesän. Vaan eipä auttanut. No tietty. Puoli vuotta autotallissa maannut akku on tietenkin tyhjä. Ei kun lataukseen. Pienen lataustuokion jälkeen kaikki muut sähkölaitteet toimivat, valot paloivat kirkkaasti, stereot raikuivat, mutta startti ei inahnutkaan. Siispä startin vaihtoon. Onneksi autotallissa sattui olemaan varastarttimoottori, joten vaihtotyö ei ollut varaelimestä kiinni ja konekirurginen operaatio kesti täsmäleikkauksena muutenkin vain muutaman minuutin. Kiitin mielessäni suunnittelijoita, jotka olivat ymmärtäneet sijoittaa startin konehuoneessa päällimmäiseksi.

Ja katso, uuden startin saatuaan hän pärskähti käymään uudella elämänilolla. Lupasin hänelle että hän saa pysyä perheemme jäsenenä, mikään kovakattoinen hepsankeikka ei häntä saa syrjäyttää. Annoin toipilasaikaa yön yli, ja tänään hän puhisi innosta päästessään kanssani tien päälle. Siellä parkkipaikalla hän nyt kertoo parantumisestaan viereisen parkkiruudun Nissanille.

Ja Juniorin vastaus: Onnittelut oikeasta valinnasta! Autoystävämmeikin osaavat joskus vaikuttaa asioitten kulkuun hienoisilla vihjauksilla. Kohtalo on sanottavansa sanonut, uskokaamme siihen.

Startin korjaus

Turussa, tarkemmin määriteltynä Läntisellä Pitkäkadulla, sijaitsee muuan laturi- ja starttikorjaamo. Paikka on osuvasti nimeltään "Laturi- ja starttikorjaamo". Vein myöhemmin startin sinne korjattavaksi. Paikka on ulkopaikkakuntalaisellekin kokemisen arvoinen. Se sijaitsee ikivanhassa kivallossa, katutasossa, lähellä linja-autoasemaa. Sisään astutaan narisevasta puuovesta, jota on vaikea laittaa perässään kiinni, koska se ei enää täysin sovi raameihinsa. Jos talo on varovasti arvioiden sata vuotta vanha (mikä sadan vuoden tarkkuudella pitää varmasti paikkansa), niin sinä aikana tätä "liikehuoneistoa" ei taatusti ole kertaakaan siivottu. Kaikki hyllyt, pöytätasot ja lattian vierustat ovat tulvillaan vanhoja, ikivanhoja ja muinaisia latureja ja startteja. Kassakonekin, jota säilytettiin liikkeessä vain siksi että normaaleissa liikkeissä sellaista tavataan pitää, on peittynyt laturi- ja starttiröykkiön alle. Laturi- ja starttivuorien väliin jää noin 20 cm leveä kulkutie ovelta takahuoneeseen, joka on itse korjausverstas, ja jossa vanha parrakas laturi- ja starttikorjaaja tekee työtään.

Hän on niin maatunut ja muumioitunut kiinni liikehuoneistoonsa, ettei ajan hammaskaan ole pystynyt häntä enää pitkään aikaan miksikään muuttamaan. Hän on niitä ihmisiä,

jotka vuosikymmenestä toiseen ovat saman näköisiä, kunnes sitten yhtenä päivänä elämän liekki vain on hänessäkin sammuva, mikä ilmenee siten, että noin kahden viikon periodin aikana kasvaa vakioasiakkaiden keskuudessa huolestuneisuus korjaustoimintojen äkillisestä hidastumisesta noltaan, ja lopulta jouduttaneen vastahakoisesti myöntämään havaittu pieni oire kuolemaksi. Mutta pois tällainen ajatus nyt, sillä tällä haavaa vanha parrakas laturi- ja starttikorjaaja on vielä elämänsä vireessä, ja miksipä ei olisi, sillä hänhän on aina liikkeessään, ja kaiken maailman terveysintoilijatkin valistavat, että ihmisen on hyvä olla liikkeessä.

Päinvastoin, veikkaan että hän saisi sydänkohtauksen ja heittäisi veivinsä oitis, jos joku hänet jonakin päivänä erehtyisi viemään raittiiseen ulkoilmaan. Tai sitten hän yksinkertaisesti ei enää uskoisi, miltä ulkona nykyisin näyttää. Hän lienee viettänyt koko ikänsä tässä verstaassaan, jonka ilma on sakeana tupakansavusta, ja jonka kelmeä hehkulamppu valaisee, ja jonka lattiaa peittää muutaman sentin paksuinen laturien ja starttimoottoreiden pinnasta aikojen mittaan karissut kuonakerros. Sekoittuneena tupakantuhkaan. Tuhkakuppikin oli noteerattu turhaksi ylellisyysvarusteeksi. Ilmassa leijui tupakansavun, sähkön, sekä laturi- ja starttimoottorikuonan aromien sekoitus, jota äitelimmänkään tuoksuinen Wunderbaum-armeija tuskin pystyisi murtamaan.

Aika oli laturi- ja starttikorjaamossa pysähtynyt jo vuosikymmeniä sitten. Puhelimella soittaminen tähän firmaan olisi ollut karkea tyyli-rikko. Sinne on ehdottomasti mentävä henkilökohtaisesti, ja varattava reilusti aikaa. Korjaaja haluaa jutustella rauhalliseen kiireettömään tapaansa jokaisen asiakkaan kanssa puoli tuntia ennen kuin päästää tämän takaisin stressiyhteiskunnan kurimukseen. Eikä ovesta lukevista aukioloajoista kannata välittää, paikka on lähes aina auki. Sinne minäkin siis menin, Hippulan starttimoottoria muovikassissa kantaen.

Ulko-ovessa on signaali, josta korjaaja kuulee, kun joku tulee. Mutta asiakkaan on turha odotella, että häntä tultaisiin vastaan tyyppilliseen "hyvää-päivää-miten-voin-palvella" tyyliin. Ei suinkaan. Asiakkaan tehtäviin kuuluu itse etsiä korjaaja liikehuoneistosta. Vinkkinä voin kertoa, että hän ei yleensä ole kovin syvällä laturi- ja starttivuorten uumenissa. Yleensä hän on joko takahuoneessa, kuten nytkin, tai luppohetkinään etuhuoneessa kassatiskin takana istuskelemassa. Kassatiski on baaritiskin korkuinen, joten hänestä ei tällöin näy kuin liikkumaton päälaki, johon kohteliaan asiakkaan on syytä koputtaa ja tiedustella, onko ketään kotona.

Mutta nyt takahuoneessa leijuvat tupakansavukiehkurat paljastivat, että hän oli verstaan puolella. Pujottelin laturi- ja starttiröykkiöiden lomitse takahuoneen oviaukkoon ja sanoin päivää. Merkkinä siitä, että hän havaitsi asiakkaan saapuneen (eli rahaa olevan tyrkyllä) hän otti käteensä jatkovarren, jolla hän paikaltaan nousematta ja päätään kääntämättä yletyi säätämään hyllyllä olevan radion äänenvoimakkuuden pienemmälle. Sitten hän käänsi ylävartaloaan juuri ja juuri sen verran, että tulkitsin hänen kytkeneen kuulonsa päälle. Silti hän oli yhä selin minuun.

Esitin hänelle sydäntä särkevän valitusvirteni starttimoottorista, joka ei edes tuoreinta tasasähkövirtaa tarjottaessa vähäisintäkään elonmerkkiä osoita, ja vaatii täten osakseen paikkakunnan asiantuntevimman laturi- ja starttikorjaajan hoivaa.

“Noooh, kyllähän minä sitä katson”, hän vastasi ja aikoi jatkaa työtään. Tiedustelin kuinka kauan katsominen saattaisi kestää, ja väheksymättä vanhan parrakkaan laturi- ja starttikorjaajan ammattitaitoa ilmaisin arveluni pelkän valohoidon todennäköisestä riittämättömyydestä. “Nooh, onko sillä kiire?” hän kysyi vastaan. Tässä kohtaa huuliltani lipsahti totuus, eli ettei ole, koska minulla oli varastartti ollut Hippulassa paikallaan jo pitkään. “Noh, tule kahden viikon päästä katsomaan”, hän lausui, ja aikoi taas jatkaa työtään. Ihastelin hänen pitkää työmääräänsä. Tässä vaiheessa hänen otteensa meneillään olevaan työhön kirposi kokonaan, hän väänsi itseään sen verran, että kykeni näkemään minut, katsoi arvioiden, ja vastasi: “Kuulepas sinä. Jos sinulla olisi kiire, saisit sen heti huomenna. Mutta sitä ennen tulee toisia, joilla sinun kaltaistasi kärsivällisyyttä ei ole, ja ne työt minun täytyy tehdä ensin. Sanoisin muuten sinullekin, että se kestää kuukauden, mutta kokemuksesta tiedän, että kahden viikon jälkeen unohdan.”

Nyökkäsin. Perustelu oli järkeenkäypä ja rehellisen oloinen.

“Mihin minä jätän tämän?” kysyin.

“Jätä siihen vaan.”

“Tähän lattialle?” ihmettelin.

“Niin.”

Hän kääntyi taas poispäin. Huomasin ettei enempiä sanoja tarvittu. Laskin muovikassin keskelle kulkuväylää, ja poistuin liikehuoneistosta kohteliaasti hänen työrauhaansa kunnioittaen. ”Pimpom”, sanoi ovisignaali hyvästiksi.

Muovikassi jäi merkiksi käynnistäni. Sen kirkkaat mainosvärit eivät ollenkaan sopineet perinteikkääseen laturi- ja starttikorjaamoympäristöön.

* * *

Kaksi viikkoa kului, ja tunnilleen samaan aikaan samana viikonpäivänä palasin. Näin heti muovikassin. Se oli edelleen samassa paikassa keskellä kulkuväylää, johon olin sen jättänyt. Mutta tyhjänä. Korjaaja istui kassatiskin takana. Kiersin tiskin ympäri saadakseni katsekontaktin ja tiedustelin oliko starttini valmis. Silmäluomet kohosivat, ja hän juuri ja juuri muisti minut vielä. Oli se. Hän oli laittanut Hippulan startin kuntoon, ja kertoi vikana olleen veden, jota joskus on päässyt starttiin, ja joka oli ruostuttanut sitä sisältä, ja jumiuttanut hiilet koloihinsa.

No mutta toden totta. Lukijaa tuskin tarvitsee muistuttaa alussa kerrotusta kevätepisodista. Kävimme vanhan parrakkaan laturi- ja starttikorjaajan kanssa tapahtumat läpi juurta jaksain, niin että hän sai itselleen täyden varmuuden siitä, että juuri mainittu tapaus oli johtanut hänen diagnostisoimaansa vikaan. Kokemus oli niin mieleenpainuva, että taidanpa tehdä ensi keväänä saman uudelleen.

Saatuaan herkutella hetkisen tarinallani, hän poimi starttini pöydältään, näytti koepenkissään, että se toimii, minkä jälkeen poimin muovikassini lattialta, laitoin starttimoottorini kassiin, ladin hänen kouraansa hänen pyytämänsä määrän seteleitä (tarpeetonta sanoakaan etteivät muut maksutavat tule täällä kysymykseen), ja toivotin hyvää päivän jatkoa. Hän nyökkäsi tuskin havaittavasti, silmäsi kulmiensa alta kätensä ulottumattomissa olevaa kassakonetta, luopui ajatuksesta, ja tunki ryppyiset setelit housuntaskuunsa. Ehkä hän suunnitteli kerran vielä elinaikanaan käyttävänsä kassakonettaan. En uskaltanut edes kuvitella, millainen tilanne syntyisi jos olisin pyytänyt kuuttia.

Sätkäilijän perusominaisuuksiin kuuluu korjata kulkimensa itse. Kuvaus laturi- ja starttikorjaamon olemuksesta ja toiminnasta on tekosyynä sille, että omatoimisuuden sijasta sorruin käyttämään mainittua lievästi kaupallista yritystä apunani. On mielestäni hienoa löytää massakulutusyhteiskunnasta poikkeava yrittäjä. Ja olihan lisäksi palvelukin ja työn jälki laturi- ja starttikorjaamossa moitteetonta.